

[Aksel Larsen.]

Det maa tværtimod opfattes som en direkte Udfordring. Forligsmanden gaar, uvist af hvilken Grund, Arbejdsgivernes Ærinde. Han stiller det samme Forslag, som Arbejdsgiverne har stillet. Det er klart, at det maatte blive forkastet. Dette begrundes, at man burde sige til Forligsmanden: Gør et nyt Forsøg! Hertil kan man sige: Ja, men hvis man siger saadan til Forligsmanden, saa indebærer det naturligvis, at han maa stille et andet Forslag, et Forslag, som er noget mere i Arbejdernes Favør. Det er fuldkommen rigtigt, saadan kan man udlægge det, men jeg har redegjort for, at det vil være sagligt uforsvarligt ikke at give Slagteriarbejderne bedre Vilkaar end dem, som Forligsmanden havde tiltænkt dem, saa det synes jeg ikke, man skal være betænkelig ved.

Vi beklager meget, at det er gaaet, som det er gaaet, at Folketingets store Flertal ikke fører sin Vilje igennem, men at en Del af dette Flertal ved denne som ved tidligere Lejligheder mener at have Ret til at overtræde Grundlovens Bud om, at de skal handle efter deres Samvittighed — eller er det „Overbevisning“, der staar. De ærede Medlemmer af det radikale Parti og af Det konservative Folkeparti har den Overbevisning, at det vil være rigtigt at lade Forligsmanden gøre et nyt Forsøg, men naar Statsministeren siger nej, interesserer deres Overbevisning dem ikke mere, saa bøjer de sig for hans Diktatur, og da er det, jeg spørger: Af hvilken Grund?

Vi staar sammen med Socialdemokraterne i denne Sag, som vi har gjort det ved adskillige andre Lejligheder, men vi har ganske vist hver sit Afsnit i Betænkningen. Jeg kan ikke helt erklære mig tilfreds med Socialdemokratiets Afsnit. Der staar i Slutningen af det socialdemokratiske Mindretals Betænkning, at nu vil Regeringen altsaa fremtvinge en Lov paa et Tidspunkt, hvor Forligsmulighederne endnu ikke er udtømt, og saa tilføjer man: „hvorefter Mindretallet ikke mener det forsvarligt at gennemføre Forslaget“. Jeg vil gerne have Lov til at spørge det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, hvordan dette skal forstaaes. Betyder det, at hvis Forligsmulighederne maatte anses for udtømt, men Slagteriarbejderne med stor Majoritet havde forkastet et Forslag, som Slagterierne enstemmigt havde vedtaget, og saa efter alt, hvad man sagligt kender til det, var uretfærdigt mod Slagteriarbejderne, at saa vilde Socialdemokratiet alligevel mene det forsvarligt at gennemføre et saadant Forslag? Jeg haaber

det ikke, men hvis det ikke er Meningen, saa forstaar jeg ikke den Formulering, man har anvendt i Betænkningen. Vi kan ikke tiltræde Lovforslaget, kan ikke understøtte den daarlige Løsning, man forsøger sig med her, og jeg maa gentage det Spørgsmaal, jeg har stillet allerede tidligere i min Tale til Statsministeren: Hvad er i Grunden Statsministerens og Venstres Hensigt med at optræde saadan i denne Sag? Som det er skildret af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og af mig, en Skildring, som, saa vidt jeg forstaar, Det konservative Folkeparti og Det radikale Venstre i Virkeligheden er enig med os i, saa taler alle saglige Grunde for, at man sagde til Forligsmanden, at han skulde foretage et nyt Forsøg. Men Statsministeren vil ikke, han vil gennemtvinge en voldelig Løsning af Konflikten paa Vilkaar, der er totalt urimelige for Slagteriarbejderne, og hvorved man, om end paa et beskedent Omraade, genopliver det Strejkeforbud, som Samlingsregeringen dog den 9. Maj i Fjor lovede skulde blive afskaffet, og som ogsaa endelig blev ophævet, ganske vist noget sent. Det er en højst mærkelig Optræden af en ansvarlig Regering. Den maa jo have en Forklaring, og jeg henstiller, at vi faar en saadan.

Edvard Sørensen: Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft udtalte, at det var Venstres og Statsministerens Skyld, at Enighed i Arbejdskonflikten ikke kunde blive opnaaet, idet, fortsatte det ærede Medlem, der var Mulighed for at opnaa Enighed. Mit Parti ser saadan paa det, at den Mulighed, som det ærede Medlem omtalte her, paa den bestaaende Lovgivnings Grund, altsaa hvis man ikke vil ind paa en ny Praksis, var forpasset.

Det, der er sket i Sagen, er jo det, at først var der en Forhandling imellem Parterne, hvor der opnaaedes Enighed mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, mellem deres Forhandlere. Da Forslaget kommer ud til Afstemning, bliver det stemt ned. Den næste Fase i Sagen er den, at Forligsmanden stiller et Mæglingforslag, ogsaa tiltraadt af Forhandlerne, baade fra Arbejdernes og fra Arbejdsgivernes Side. Derefter gaar dette Forslag til Afstemning og bliver forkastet. Paa Trods af dette blev der ved første Behandling, som det ogsaa fremgaar af Debatten her i Dag og ogsaa i Udvalget, fra flere Sider anbefalet, at man fra politisk Side skulde lægge Pres paa Forligsmanden for at faa ham til at stille et nyt Mæglingforslag.

Hvis man nu gik ind paa Tanken,